

søgt Oplysning om dette Forhold hos Postvæsenet, som har meddelt mig følgende: Oprindelig afslog man fra Postvæsenets Side principmæssig alle Henvendelser eller Andragender om Skiltning eller lignende i Postvæsenets Lokaler eller paa dets Materiel, men senere mente man dog ikke, at man vedblivende burde lade Staten gaa Glip af den Indtægt — og det synes jeg var meget fornuftigt af Postvæsenet —, og man besluttede sig derfor til at gaa til en passende Reklamerings, dels ved Ophængning af Reklametaavler i Posthusenes Lokaler, dels ved Benyttelsen af Postvæsenets Materiel til Reklame. Man tilskrev derfor i 1918 tre forskellige Firmaer om Sagen, som havde andraget om at faa Eneret til at benytte bl. a. Postvæsenets Frimærkehæfter til Reklamerings. Det ene af disse Firmaer lod imidlertid ikke høre fra sig, og paa det andet Firmas Tilbud mente man ikke at kunne reflektere. Svaret fra det tredje Firma, I. Guttman og Co., syntes derimod at indeholde et godt Grundlag for videre Forhandlinger. Man indledede derfor saadanne med Firmaet, og Forhandlingerne resulterede i, at man under 6. Juli 1918 oprettede en Overenskomst mellem Generaldirektoratet for Postvæsenet og Kommanditselskabet „Postreklamen“ med Adolf I. Guttman af København som eneste ansvarlige Deltager om Benyttelse af Postvæsenets Frimærkehæfter samt Publikumslokaler til Reklamerings. Kommanditselskabet „Postreklamen“, der bl. a. skulde deponere Værdipapirer eller skaffe Bankgaranti for et Beløb af 15 000 Kr. som Sikkerhed for Opfyldelsen af dets Forpligtelser, syntes imidlertid ikke rigtig at kunne magte Opgaven, der sikkert fordrede større Driftskapital, end Hr. Guttman eller hans Kommanditselskab havde tænkt sig, og man nærede Frygt for, at Foretagendet ikke skulde blive bragt ud i Livet paa en tiltalende og for Postvæsenet fuldt ud tilfredsstillende Maade. Efter flere Forhandlinger enedes man derfor om at hæve Overenskomsten med Kommanditselskabet „Postreklamen“ mod, at en ganske enslydende Overenskomst blev afsluttet med A/S Sporvognsreklamen. Dette skete i Maj 1920, og nu har Sporvognsreklamen, der driver Postreklamerings under Firmanavnet „Postreklamen“, udført det paa en god og tilfredsstillende Maade, og Hr. Guttman er fuldstændig gaaet ud af Postvæsenets Annaler og har ikke mere noget med denne Sag at gøre.

Samme ærede Medlem udtalte endvidere i en Kritik overfor det tidligere Ministerium:

„Lad mig minde om den Udnævnelse, der fandt Sted af Hr. Andersen-Alstrup til Generaldirektør for de danske Statsbaner. Jeg ved ikke, om noget Menneske har set, at Hr. Andersen-Alstrup var i Besiddelse af Egenskaber, der gjorde ham specielt egnet dertil. Er der noget Menneske, der er i Tvivl om, at hans væsentligste Adkomst til at blive Generaldirektør var de nære Forbindelser med Ministeriet Zahle?“ Jeg ønsker i Sandhedens Interesse at sige, at jeg for mit Vedkommende absolut ikke tror, at min Forgænger, Hr. Hassing Jørgensen, har udnævnt Hr. Andersen-Alstrup til Generaldirektør ved Statsbanerne, fordi han var hans politiske Meningsfælle. Jeg tror Hr. Hassing Jørgensen har udnævnt Hr. Andersen-Alstrup til Generaldirektør for Statsbanerne, fordi han mente, at denne Mand havde Betingelser for at føre Statsbanerne igennem den vanskelige Tid, Statsbanerne stod overfor. Jeg ønsker tillige at sige, at den Periode, Hr. Andersen-Alstrup har været Generaldirektør for Statsbanerne, har været maaske den vanskeligste Periode, Statsbanerne har gennemlevet; det har været en overordentlig vanskelig Periode, vanskelig ikke alene, fordi der stilledes overordentlig store Krav med Hensyn til Driften, men ogsaa vanskelig, hvad Forholdet mellem Administrationen og Personalet angaar. Og jeg skulde tro, at Generaldirektøren for Statsbanerne har haft gode Betingelser for at føre Statsbanerne over denne Tid, og vil have Lov til at sige i denne Forbindelse, at efter det Kendskab, som jeg i den Tid, jeg har haft med Ministeriet for offentlige Arbejder at gøre, har faaet til Hr. Andersen-Alstrup, tror jeg, at min ærede Forgænger ikke har grebet meget fejl ved at tage den Mand ind til Statsbanernes Ledelse.

Til allersidst skal jeg gøre nogle faa Bemærkninger med Hensyn til Spørgsmaalet om Automobilkørselen paa vore Landeveje, som er rejst fra forskellige Sider. Det er utvivlsomt, at Landevejene kan ikke blive ved at taale den Trafik, som de senere Tider har medført, og det er lige saa utvivlsomt, at den Trafik, der nu er paa Landevejene, navnlig af Lastautomobiler, ikke blot ødelægger Landevejene, men paafører baade Privatbanerne og Statsbanerne en Konkurrence, de ikke kan være tjente med. Derfor er det min Opfattelse, at man ved den kommende Automobilløvgivning, forsaa vidt man fra Ministeriet for offentlige Arbejders Side faar Indflydelse paa denne, maa naa til Bestemmelser, hvorved Lastautomobilers Vægt begrænses, hvorved deres Fart nedsættes, og hvorved der træffes Be-